

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **M. Y.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-22/LE-BE02-BE02-PS, e.č. L010014, **o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-22/LE-BE02-BE02-PS, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 9. 6. 2015.

Toto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobce napadá a namítá porušení ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Pokud žalobce v minulosti odmítal a nyní odmítá opustit území ČR, pak v souladu s okolnostmi uvedenými v prohlášení o mezinárodní ochraně, navíc i s ohledem na dlouhodobou katastrofální situaci na Ukrajině, což těžko obстоjí jako důvod, který by žalobce pro veřejný pořádek představoval. S výjimkou pobytových problémů se totiž žalobce vždy choval řádně a v souladu se zákonem, resp. vždy se snažil být pro ČR přínosem, zejména v souvislosti s pracovní činností, kterou vykonávanou na základě uděleného pracovního víza. Pokud žalovaný argumentoval tím, že žalobce není dohledatelný, protože nemá na území ČR stálou adresu, pak žalobce dodal, že má až do 29. 2. 2016 od majitele pronajat byt na adrese M. 1095/28, P. 8 – K. a na této adrese bude vždy k dosažení (k žalobě připojil Smlouvu o nájmu bytu ze dne 11. 2. 2015). S ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém závěru s tím, že z napadeného rozhodnutí je plně seznatelné, jaké skutečnosti byly vzaty v úvahu při rozhodování o nutnosti uložit žalobci povinnost setrvat v ZZC z důvodu existence nebezpečí pro veřejný pořádek, tyto skutečnosti jsou v rozhodnutí označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce. Žalobce naposled přicestoval do ČR v roce 2009 na základě pracovního víza s platným cestovním dokladem. Následně si vyřídil dlouhodobý pobyt, který opakovaně prodlužoval. Dne 11. 5. 2011 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, která byla dne 26. 9. 2012 zamítnuta. Žalobce již nevycestoval, pouze navštívil svého bratra v Rusku. Od roku 2013 pobýval na území ČR bez platného víza či povolení k pobytu. Následně mu bylo dne 6. 12. 2014, pod č.j. KRPA-457644-19/ČJ-2014-000022, vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 12. 2014, se lhůtou k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí (výjezdní příkaz č. GA0217715). Současně byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob od 12. 1. 2015 do 12. 7. 2016. Žalobce toto rozhodnutí nerespektoval, z území ČR nevycestoval a dále zde pobýval, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce zde pobýval neoprávněně od roku 2013, bez platného víza či povolení k pobytu. Od 12. 1. 2015 do 30. 1. 2015 navíc v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, čímž se dopustil maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 1. 2015, č.j. KRPA-39365-12/ČJ-2015-000022, byl žalobce zajištěn na dobu 30 dnů podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a byl umístěn do ZZC. Následně dne 5. 2. 2015 projevil úmysl požádat (dne 9. 2. 2015 pak požádal) o udělení mezinárodní ochrany. K předložené smlouvě o nájmu bytu žalovaný dodal, že smlouva byla uzavřena až po vydání napadeného rozhodnutí (okolnosti jejího uzavření nejsou žalovanému známy), žalovaný však žalobcův argument vnímá jako ryze účelový, kdy zopakoval výpověď žalobce, podle níž nebyl hlášen na žádné adrese a ani místo současného pobytu si nepamatoval.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (v mezích žalobních bodů) a dospěl k závěru, že žaloba

není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve stanovené lhůtě nenavrhoval (§46a odst. 6 zákona o azylu) a žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2004 na turistické vízum. Na základě uděleného správního vyhoštění v roce 2004 z území ČR vycestoval a opět se vrátil v roce 2009 na pracovní vízum. Pobyty si opakovaně prodlužoval, dne 11. 5. 2011 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, která mu byla dne 26. 9. 2012 pravomocně zamítnuta. Žalobce z území ČR nevycestoval. Dne 30. 1. 2015 byl rozhodnutím Policie ČR, (č.j. KRPA-39365-12/ČJ-2015-000022) zajištěn a umístěn do ZZC, když jako řidič v opilosti (v Praze 8, Třeboradické ulici) spáchal dopravní nehodu. V rozhodné době u sebe neměl žádné doklady. Jeho totožnost byla policií ověřena z cestovního dokladu, který přivezla jeho přítelkyně. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 6. 12. 2014, č.j. KRPA-457644-19/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění se lhůtou k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 12. 2014, žalobci byl vydán výjezdní příkaz č. GA0217715, který nerespektoval. Bylo zjištěno, že žalobce od 12. 1. 2015 do svého zajištění dne 30. 1. 2015 mařil výkon úředního rozhodnutí, neboť se nacházel na území ČR bez platného víza a v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění.

Žalobce před Policií ČR uvedl, že si je vědom toho, že pro pobyt na území ČR potřebuje platné vízum nebo oprávnění k pobytu. V současné době s ním není vedeno žádné řízení o udělení pobytu, zdravotní pojištění sjednané nemá. Je ženatý a ve vycestování mu nic nebrání. Na území ČR nemá stálou adresu a adresu současného pobytu si nepamatoval. Na území ČR nemá žádný majetek. Doma na Ukrajině má kde bydlet, bydlí tam jeho manželka a syn. Nic konkrétního mu v domovské zemi nehrozí.

Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 2. 2015 uvedl, že je ženatý, bydlel v Zakarpatské oblasti, V. K., ul. B. 33. Na Ukrajině má rodinu, kterou musí živit, také musí vydělávat peníze na hypotéku na dům v zemi původu. O azyl žádá kvůli situaci na Ukrajině, protože je věřící člověk, a proto nemůže bojovat, zabíjet lidi nebo být zabit. Žalobce již v ČR pobýval v roce 2004 na turistické vízum, ověřil si, že zde lze získat práci. Se zastupitelským úřadem své vlasti navázal kontakt v srpnu roku 2009, kdy potřeboval nový náhradní doklad za cestovní pas, který ztratil. V ČR měl legální pobyt, celkem třikrát si prodloužil pracovní vízum. V září nebo říjnu roku 2012 odjel za bratrem do Ruska, v té době mu byla zrušena živnost, následně i pobyt. Od roku 2012 ČR neopustil. Žalobce vyloučil, že by proti němu někdy bylo vedeno trestní stíhání.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval všechna výše uvedená zjištění a uzavřel, že shledal naplnění podmínek ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobce by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z území ČR. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda má přistoupit k zajištění žalobce v ZZC na maximální dobu 120 dnů a dospěl k závěru, že ano. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že přihlédl ke skutečnosti, že žalobce od neprodloužení svého povolení k pobytu v ČR představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť vědomě porušuje právní předpisy této země, na území pobývá bez platného víza či povolení k pobytu, ačkoli mu je známo, že takový pobyt je v rozporu s právními předpisy ČR. Žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a proto již mohl učinit potřebné kroky k legalizaci pobytu a měl k tomu i dostatek času. Podle žalovaného je tak zcela patrné, že žalobce vědomě a svévolně porušuje právní předpisy ČR, a proto doba 120 dnů je v případě žalobce využita k tomu, aby žalobci bylo zamezeno další narušování veřejného pořádku. Podle žalovaného není žalobce osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

Žalobce brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce má za to, že žalovaný v jeho případě nesprávně aplikoval ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení předmětné otázky. Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy byl žalobce z území ČR správně vyhoštěn a toto správní vyhoštění nerespektoval, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti. K tomu je nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise. Podle názoru soudu nelze rovněž přehlédnout vzestupnou tendenci v nebezpečnosti konání žalobce, které započalo jeho

pobytem bez platného víza či povolení k pobytu, následně pokračovalo nerespektováním správního vyhoštění a v závěru vyústilo ve spáchání dopravní nehody pod vlivem alkoholu. Již z tohoto pohledu soud nesdílí názor žalobce, že se v ČR vždy choval řádně a v souladu se zákonem. Nad rámec uvedeného soudu dodává, že současná situace na Ukrajině není předmětem tohoto řízení, a to bez ohledu na skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR již v roce 2004, neboť sem přicestoval za prací (ovšem na turistické vízum).

Jestliže žalobce nově odkázal na smlouvu o nájmu bytu, kterou uzavřel až po vydání napadeného rozhodnutí (11. 2. 2015), pak soud konstatuje, že žalobce již v minulosti měl problémy s doručováním písemností, konkrétně zcela zřejmě již v roce 2012. Přesto se svou situaci nesnažil včas řešit, alespoň ve výpovědi Policii ČR uvedl, že dosud nebyl hlášen na žádné adrese, dokonce si místo současného pobytu ani nepamatoval. Za této situace soud vnímá žalobcův nový argument jako ryze účelový.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Nešporová